

A kamarai titkárválasztás.

(Saját tudósítónktól.) A Délmagyarország mai számában ártatlan kis kiroki jelent meg, amellyel bárkit is sérteni, vagy bántani legtávolabbról sem volt szándékunk. Ugy látszik, ezt az alapvető tendenciánkat ép a legilletékesebb helyen megértették, de nem tudták megérteni egy másik estilapnál, amely hivatlanul előáll és az újságírói érdek címén, P. L. jellel cikket küld nekünk.

Örvendünk, hogy a cikk uri és nyugodt tónusban van tartva. Írójában, különösen a szignálás után Palócz Lászlót sejtjük. Zavarban is voltunk a cikk elolvasása után és tudván azt, hogy a kamarai titkárságra Palócz László is aspirál, bizony nem foglalkozunk vele komolyan, ha Palócz személye nem áll őrt, Palócznak, a cikkírónak elfogultsága mellett.

Véleményünk szerint helytelenül cselekedett Palócz László, amikor a kamarai titkárválasztás ügyébe, ép két más lap dolgával kapcsolatosan úgy avatkozott bele, hogy joggal állithatja róla mindenki, hogy a saját malmára akarja hajtani a vizet. Ehez neki joga van, de akkor ne úgy tegye, hogy az újságírói érdekek és értékek magas piedesztáljára állva, adjon másoknak oktatást. Bár az újságírói érdek védelmében és istápolásában nem egy véleményen vagyunk vele, érdemeit mindig készséggel ismerjük el, véleményét tisztelettel fogadjuk. De ha szétnéz Palócz László alaposan, őszintén és tárgyilagosan: meg fogja látni, hogy körülötte sok olyan dolog történt az utóbbi években, amelyek sokkal inkább megrontják és kompromittálják a sajtó tekintélyét, mint a mi, mai, kis kirokink. Azt pedig egyszerűen nem hiszszük el és sokan vannak velünk egy véleményen, hogy „a sajtó szolgálat értéksége

gondol a kis fiura, aki annyira szereti az illatukat... És akkor, úgy mint ma reggel, éreztem az illatukat, oly erősen, oly kábítóan...

— Bácsi!

— Ne sirj kicsikém, a történetnek mindjárt vége lesz; mikor megéreztem, hogy most láthatnám az anyámat, a kertet, a rózsákat, már nem akartam meghalni, már nem lehetett meghalnom. Összeszedtem, ami erőm csak volt és hívtam azt, akit öregek és itjak hívnak a veszély pillanatában: „Mama”. A négerék, akik vittek, hallottak valamit, megijedtek és fölvittek a konzulátusra...

Éppen ott volt a gonosz hajóorvos, aki halálomat jött bejelenteni, de ott a konzulátus jó orvosa is. A rossz doktor esküdözött, hogy halott vagyok és minden áron azt akarta, hogy eltemessenek. De a jó orvos elhatározta, hogy megment és hisz te is tudod a tiündermesékből, hogy a jó szellemek győznek a rosszak fölött... Mit mondjak még? Pár nappal később már talpon voltam, egészséges voltam és néhány hónappal később az anyámat öleltem...

— Lucette, hozd ide nekem azt a kis rózsaszálat, amelyik oly kedvesen ingatja fejét... Köszönöm... Ugy-e jó az illata? Ha majd sok idő múlva, nagyon sok idő múlva szagolni fogod őket, gondolsz-e majd néha az öreg bácsidra?

szempontjából teljesen mindegy az, hogy ki mikor, hogyan, miként irt valamit... Lehet, hogy az érdekesség szempontjából mindegy, de ép az értékesség szempontjából nem, a mely alól az etikai alapot kirugni még sem lehet. Az értékességgel együtt jár a hitelesség és az újságírói pozíció, a hírszolgáltatás szempontjából a legérdekesebben megírt riport se tekinthető értékesnek, ha tartalma ép azzal billen egyszerre föl, hogy a védjegyet lehántják róla. Igazán nem kívánhatjuk, hogy a közönség higgyen nekünk, ha mi nem olyanok vagyunk és nem úgy dolgozunk, hogy hihessenek.

Végül, ami a titkárválasztás kérdését illeti, — a viták és az ügy mai stádiumában hangsúlyoznunk kell, — bennünket igazán nem vezetett személyi kérdés valakivel szembe, szimpátia vagy antipátia. Azt szerettük volna, ha ebben az ügyben egy oldalról se környékezik meg úgy a kamarai elnökséget, hogy az terrorizálásnak látszhassék. Nem tartjuk veszedelmesnek, ha pályázatot írnak ki, de viszont a titkári állásnak meghívás útján való betöltése nem olyan lépés, amit a lokálpatriotizmus kicsinyes szempontjai szerint szabadna elbírálni. Tudjuk, hogy érdemes szegedi emberek aspirálnak erre az állásra, de viszont hangsúlyoztuk és fentartjuk, hogy az állás betöltése kérdésében inkább fogadjuk el országos nevű közgazdasági tekintélyek véleményét és ajánlását, mint olyanokét, akik egyébként bármily tiszteletreméltó véleményükkel ilyen tekintélyre nem tarthatnak igényt. A titkári állásnak meghívás útján való betöltésénél csak egy ember sérelméről lehetne beszélni és ez Szabó Gyula, a kamarai másodtitkár. Akik nem voltak bent a kamarában ezideig, hanem más pozíciókat töltöttek be, azokkal kapcsolatban igazán nem lehet sérelmekről szólni. A másodtitkárt pedig — úgy halljuk — rekompenzálni akarná az elnökség.

Azt szeretnők, ha a kamarai elnökségnek állásfoglalása mindenkit megnyugtatna. Hiszen a meghívás lényegileg választás, mert csak a bel- és kültagok hozzájárulásával történhetik meg, akik a döntésnél ismerni fogják, — hiszen máris ismerik — az összes aspiránsok nevét. Az előléptetés és a pályázat hirdetés ugyanilyen formások között történhetik csak meg és így teljesen kizárt dolog, hogy bárki jogát is sérelem érhetné.

Dr. Tonelli Sándor eddigi köztevékenységének ismertetéséből két lényeges adat ki-maradt. Egy kamarai titkárjelöltnél épp ez adatok sullyal bírhatnak, miért is azokat a következőkben pótolom:

Dr. Tonelli Sándor képviselte az Országos Iparegyesületet a londoni (1908.) és az amsterdami (1910.) szabad kereskedelmi kongresszuson és ezekről külön-külön terjedelmes jelentésekben számolt be, amelyek a kongresszus napirendjére került összes kérdésekről alaposan informálták a magyar érdekeltséget.

1908-ban pedig Tonelli bejárta Montegrót, Szerbiát és Bulgáriát, hogy a vámhá-

boru utáni állapotokról és a magyar ipar és kereskedelem kiviteli eshetőségeiről tanulmányokat szerezzen. Arról szóló terjedelmes jelentése is megjelent nyomtatásban (az országos iparegyesület kiadása) és széles körökben keltett feltűnést.

Gelléri Mór.

Védekezés a munkanélküliség ellen.

— A jénai kongresszus tárgya. —

(Saját tudósítónktól.) A szociáldemokrata párt jénai kongresszusa ma tárgyalta a munkanélküliség kérdését. Timm szociálista-vezér a következő határozati javaslatot ajánlotta elfogadásra:

A jelenleg uralkodó és állandóan emelkedő, szokatlanul nagy munkanélküliség sürgős rendszabályokat igényel a munkanélküliek nyomorának enyhítésére. Törekedni kell tehát arra, hogy a birodalom minden egyes hatóságánál, valamint az egyes német államokban a tervezett és még be nem fejezett munkák kereszttülvitessenek, egyszerűen a rendes árszabály szerint megfelelő munkaalkalom teremtsék.

A szervezetektől elvárja a párt, hogy nagygyűlések rendezésével a községi és parlamenti képviselőket ily irányú tevékenységükben hathatósan támogatják. Minthogy az állandó és időnként nagyobb arányokban mutatkozó munkanélküliség a kapitalisztikus termelési mód következtében és elválaszthatatlan kísérő jelensége, a munkanélküliség által érintett munkások tartós segítése csak a szociális törvényhozás megfelelő kiterjesztésével várható.

A munkanélküliség ellen törvény útján való biztosítást teljes egészében csupán a birodalmi törvényhozás alkothatja meg azon az alapon, melyet Drezdában 1911. évben a szakszervezetek kongresszusán egyhanguan elfogadott határozat alapján a birodalmi gyűlés szociáldemokrata csoportja 1912. évben a birodalmi gyűlés megnyitásakor indítványként beterjesztett. A munkanélküliség ellen való általános és kötelező biztosítás megvalósításáig a községekben követni kell a munkanélküliek szakszervezeti támogatásához való községi hozzájárulást.

E célból az egyes államok bevonásával mindenütt követelni kell a szükséges hozzájárulást. A munkanélküliség ellen való általános és kötelező biztosítás elérése csakis a munkásszervezeteknek politikai és szakszervezeti megerősödésével lehetséges, miért is a nagygyűlés felszólítást intéz valamennyi munkáshoz, hogy csatlakozzanak a szakszervezetekhez.

Ezzel az indítvánnyal szemben Molkenbühr és Bock birodalmi gyűlési képviselők a következő módosítást ajánlották elfogadásra:

A munkanélküliség káros gazdasági következményei a kapitalisztikus társadalom keretén belül csupán a valamennyi munkásra kiterjedt és hathatós munkanélküliség ellen való biztosítás által enyhíthetők.

Bertennel szemben, aki helytelennek tartja a militarizmusra vonatkozó reform-munkát, miután az egész rendszer megsemmisítésére kell törekedni, Frank hangsúlyozza azt a régi pártant, amely mindig összekötötte a forradalmár alapelveket a reformista gyakorlattal. A gyakorlati munkának agitációs értékét nem szabad szem elől téveszteni. A vita többi része főként a körül forgott, hogy a képviselők fontos szavazások alkalmával hiányoznak a birodalmi gyűlésből, amellyel

Butorvásárlók

Telefon 515.

meggyőződhetnek arról, hogy dúsan felszerelt raktárunkban kizárólag saját készítésű, elsőrendű butorok, minden versenyt felülmúló árban, — kedvező fizetési feltételek mellett is — kerülnek eladásra,

Tisztelettel

Egyesült Műasztalosok
Butorraktára

Szeged, Tisza Sajos-körút 19.
(Kertész pékkel szemben.)